

Anhang

til

1852.

Rigsdagstidenden.

N° 73.

Tredie Session.

(Fortf. af Udkast til Lov om Bederlag til de forrige Bederere af Urtie i de danske Bestobølser i Vestindien.)

§ 38.

Jøvrigt skal Slaverne ansees som en Part og Deel af Eiendom, og altsaa skal det være deres Huusbonde tilladt efter Lovens Tilhold at disponere over dem ligesom over deres øvrige Midler og Eiendomme.

§ 39.

Slaver, som ere gifte, skal, naar de tjene hos een Huusbond eller i eet Huus, ingenlunde ved Concurser, Auctioner eller ved andet Salg og Handel skilles fra hverandre, ei heller maae umyndige Børn rykkes fra deres Forældre. Den, som ved Afhandelsen frivillig foraarstager saadan Skilsmisse, skal miste den af begge Ægtefællerne eller, de umyndige Børn, som han vil beholde, og for intet overlade dem til den, som har tilkjøbt sig den anden Ægtefælle eller Forældrene.

§ 40.

Ingen Slave, som virkelig arbejder i et Sukkerie eller anden Plantation og er over 14 og under 60 Aar gammel, skal kunne for Gjelds Skyld fratages sin Huusbond og Eiere, medmindre den for Slaven udlovede Summa ikke er betalt og Gjelden deraf reiser sig, eller og at det ganske Sukkerie, Indigoterie eller Plantation, hvori Slaven arbejder, tilligemed bliver sequestreret eller udlagt. Ligeledes forbydes det og herved under Straf af Nullitæt, at fravende nogen enten ved Real-Arrest eller Rettens Kjendelse et Sukkerie, Indigoterie eller Plantation, medmindre alle Slaver af fornævnte Alder, som virkelig arbejder deri, tilligemed i Dommen ere indbefattede.

§ 41.

Formyndere, Panthavere, Forpagtere eller andre, som have Plantationer eller Grunde i

Brug, hvortil hører Slaver, skal reggere disse Slaver som gode Huusfædre uden at være forpligtede til naar deres Administration ophører at erstatte Eierne Værdien for de Slaver, som imidlertid ved Sygdom, Alder eller paa anden Maade uden deres Skyld ere bortkomne og døde, hvormod de ei heller maa tilegne sig Slavernes Børn, som imidlertid ere fødte, men de skal restituere Eierne dem med Grunden hvortil de henhører.

§ 42.

Slavernes Huusbonder og Eiere skal have Ret saasnart de blive myndige, at frigive deres Slaver, saaledes at de enten i Eiers levende Live eller efter hans Død kan være frie, uden at de have fornøden dertil at anføre nogen Aarsag.

§ 43.

De Slaver, som af deres Huusbonder indsættes til Arvinger eller til Executores af deres Testamente, eller til Formyndere for deres Børn, skal med det selsamme holdes og ansees for frigivne.

§ 44.

De Frigivne skal være en ganske besynderlig Grbødighed for deres forrige Huusbonder, deres Eiter og Børn, saaledes at dersom de tilsvøie dennem nogen Skade, Spot eller Fornærmelse, skal de derfor strengere end ellers straffes og ansees. Dog skal de forresten ikke være deres forrige Huusbonder med nogen anden Slags Pligt og Tjeneste forbunden, og disse ei heller have nogen Ret og Baatale til deres Midler og Arvegods.

§ 45.

Lligemaade skal de Frigivne nyde alle Rettigheder som Fribaarne, og med de fribaarne